

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om kommunale Dyrtidsforanstaltninger.

Formanden: Denne og den følgende paa Dagsordenen opførte Sag kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4343; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 4141).

Lowforslaget sattes til Forhandling.

Jensen-Sønderup: Det har selvfølgelig fra alle Sider været ventet, at den gældende Dyrtidslov af 28. December 1916 med de Ændringer, som blev indført ved Loven af 21. December 1917, maatte forlænges. Loven gælder til Udgangen af indeværende Maaned, og desværre kan vi ikke regne med, at det ikke vil være nødvendigt at fortsætte, forhaabentlig ikke i samme Udstrækning, men dog i ikke ringe Udstrækning med Dyrtidsforanstaltninger ogsaa i det nye Finansaar. Og jeg kan da straks sige, at Venstre ikke alene har været klar over, at en saadan Forlængelse af de gældende Dyrtidslove er paakrævet, men at vi ogsaa vil kunne give vor Tilslutning til det Forslag om Forlængelse, der her foreligger.

Som Ministeren oplyste ved Lovforslagets Fremsættelse, er der her ikke stillet Forslag om nye Principper Indførelse og da navnlig ikke, for saa vidt angaar de Spørgsmaal, hvorom der tidligere har været Strid mellem Partierne eller imellem Tingene. Af det nye, som er taget med, og som Ministeren gjorde Rede for, er der først at bemærke dette, at Kommunerne faar Ret til i deres Udgifter til Dyrtidsforanstaltninger at medtage ogsaa de Administrationsudgifter, som Dyrtidsforanstaltningerne har paaført Kommunerne. Der vil sikkert ikke fra nogen Side, i hvert Fald ikke fra vor Side, blive rejst nogen Indvending mod dette, lige saa lidt imod den eneste nye Bestemmelse, som er den, at Kommunerne skal kunne faa Dækning for den Renteudgift, som de maatte have enten derved, at de har optaget Laan for at kunne afholde de Udgifter, hvoraf Staten efter de gældende Dyrtidslove skal refundere en Del — $\frac{2}{3}$ eller $\frac{1}{3}$, eftersom Udgiften er afholdt efter den ene eller den anden af de to første Paragraffer i Dyrtids-

loven —, eller ved, at Kommunerne er gaaet Glip af Renteindtægter, fordi de har benyttet en mulig tilstedeværende Kassebeholdning. Det er meget muligt, at det administrativt kan volde nogen Vanskeligheder for Kommunalbestyrelserne at faa skilt ud, hvor meget af Kommunernes Administrationsudgifter der kan siges at være foranlediget af Dyrtidsloven, og for saa vidt det er formindsket Renteindtægt derved, at de har brugt af en tilstedeværende Kassebeholdning, kan det maaske ogsaa have sine Vanskeligheder at udregne i alt Fald mere end tilnærmelsesvis, hvad Kommunerne vilde have kunnet faa i Rente, hvis de havde kunnet anbringe en Del af deres Kassebeholdning i en Bank eller en Sparekasse fremfor at maatte anbringe den som Forskud til Dyrtidsforanstaltninger, der delvis skal refunderes af Statskassen. Men selvfølgelig, det er ikke en Anke mod Lovforslaget, det kan ikke være anderledes. Jeg har blot rent parentetisk villet gøre opmærksom paa, at der maaske nok kunde komme nogle Vanskeligheder for Kommunerne og derefter ogsaa for Ministeriet, men dem kommer man selvfølgelig nok over, da det hverken for Kommunerne eller Staten kan spille nogen større Rolle, om man regner lidt rigeligt til den ene eller til den anden Side. Sammenlignet med de Beløb, det her drejer sig om, er det saa forsvindende, at der ingen Grund er til at opholde sig ved, om der muligvis kunde findes endnu nøjagtigere Regler end dem, der her er foreslaaet, og som i Almindelighed gaar ud paa, at det kun er for Tiden fra 1. April 1917, at Kommunerne kan faa dels Refusion af Administrationsudgifterne og dels Dækning for det Rentetab, de maatte have haft ved de af mig nævnte Forskudsudtagninger til Dyrtidsforanstaltninger.

Det vil sikkert fra alle Sider blive erkendt, at der er Kommuner, som er blevet saa vanskeligt stillet paa Grund af de overordentlige Forhold, som vi plejer at sige, at der er Grund til at komme dem til Hjælp, ogsaa udover den Hjælp, der er stillet dem i Udsigt derved, at der efter Loven om overordentlig Hjælp til arbejdsløse i §§ 9 og 10 er givet Bemyndigelse til efter Forhandling med Finansudvalgene at eftergive den Trediedel, som Kommunerne har at udrede. Naar Ministeren foreslaar, at der stilles et Beløb af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Raadighed til Fordeling efter Samraad med begge Tings Finansudvalg, forstaar jeg godt, at det er et i høj Grad